

KŘEST

Všeobecné udělování křtu se odvozuje z příkazu Ježíše Krista daného apoštolům:

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ (Mt28,19n)

V Bibli není zapsaná doba, kdy Ježíš svátost křtu ustanovil, ale když za ním v noci přišel učený Nikodém, aby se nechal poučit, Ježíš mu důrazně řekl: „nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3,5)

»Tato svátost se také nazývá „koupelí znovuzrození a obnovení Duchem svatým“ (Tit 3,5), protože vyjadřuje a uskutečňuje ono zrození z vody a Ducha, bez něhož nikdo nemůže vejít do Božího království. « (KKC 1215)

CO JE ZAPOTŘEBÍ VĚDĚT, NAD ČÍM SE ZAMYSLET?

aneb ROZHODNUTÍ PRO SPOLEČENSTVÍ S KRISTEM A JEHO CÍRKVÍ

Na význam sv. křtu upozorňuje výše uvedený citát z evangelia. ap. Jana a vyvolává i otázku, zda může být člověk spasen bez křtu? Když se, po Ježíšově vyjádření k problému vstupu bohatého do Božího království, jeho učedníci otázali: „Kdo tedy může být spasen?“ „Ježíš na ně pohleděl a řekl: U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ (Mk 10,27) Katechismus k této otázce učí: „Bůh spojil spásu se svátostí křtu, nicméně on sám není na své svátosti vázán.“ Dál v paragrafu 1260 uvádí: »„Kristus totiž zemřel za všechny, a protože poslední povolání člověka je ve skutečnosti jen jedno, totiž božské, musíme být přesvědčeni, že Duch svatý dává všem možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná jen Bůh.“/GS 22/ Každý člověk, který hledá pravdu a plní Boží vůli tak, jak ji poznává, může být spasen, i když nepoznal Kristovo evangelium a jeho církev. Dá se předpokládat, že by tyto osoby projevíly výslovnou touhu po křtu, kdyby poznaly, že je nezbytný.« A v začátku paragrafu 1257 o nezbytnosti křtu říká: »Sám Pán tvrdí, že křest je nezbytný pro spásu. Proto přikázal svým učedníkům, aby hlásali evangelium a křtili všechny národy. Křest je nezbytný ke spáse pro ty, jimž bylo hlášáno evangelium a kteří měli možnost žádat o tuto svátost. Církev nezná kromě křtu jiný prostředek, aby zajistila vstup do věčné blaženosti; proto se varuje toho, aby zanedbávala poslání, přijaté od Pána, dát se znovuzrodit „z vody a Ducha“ všem těm, kteří mohou být pokřtěni. «

Z uvedených citací je zřejmé, že kdo se dozvěděl o evangeliu má pro dosažení spásy povinnost usilovat o plné napojení na život z Boha, začínající vstupem do společenství s Kristem skrze jím ustanovený křest. Ten „je základem celého křesťanského života, vstupní branou k životu v Duchu a branou, která otevírá přístup k ostatním svátostem.“ (KKC 1213). Pro ty, kteří chtěli, ale nedožili se křtu platí křest touhy nebo krve (u mučedníků).

KKC 1213 pokračuje slovy: „Křtem jsme osvobozeni od hříchu a znovuzrozeni jako Boží děti, stáváme se Kristovými údy; jsme přivtěleni k církvi a stáváme se účastnými jejího poslání: Proto se křest správně a vhodně definuje jako svátost znovuzrození skrze vodu ve slově.“

Skrze svatý křest se nám dostává spásy, kterou pro nás Kristus vydobyl na Kalvárii. Svou smrtí nás osvobodil z pout dědičného hříchu a jeho krev stvrdila novou smlouvu. Na tomto základě jsme ve křtu ponořeni do jeho smrti, odumíráme hříchu a spolu s ním vstáváme k novému životu.

V křesťanství nejde o náš systém pravd a náš způsob úcty vůči Bohu, ale o náboženství cele soustředěné a vzniklé na osobě Ježíše Krista, Syna Božího, který se stal člověkem, aby nás spojil se svým Otcem. A mnohem víc, než historickým příchodem mezi nás, vytvářel jednotu neustálým zpřítomňováním vrcholného projevu své lásky k nám, která nám stále nabízí spojení s Bohem. V Kristu je nabízen božský život, který je životem dokonalé lásky.

Příprava na křest je definována jako příprava katechumenů. Při ní se seznamují s učením víry, podávaném Církví, s evangeliem a životem podle něj. Tato první příprava dospělých je označována jako předběžný katechumenát. Předchází obřadnému přijetí do katechumenátu, který je pak cestou dalšího poznávání a životních změn, podle evangelia označovaných za proces obrácení. Ten ve skutečnosti však začal prvním hledáním Boha a tak by sem mohla spíše patřit slova rozvíjení lásky k Bohu. Boží láska k nám trvá od věčnosti. Projevila se okamžitě, když první lidé zhřešili: byl jim přislíben Spasitel. Byli jsme v Božím plánu od počátku a z lásky ke každému jednotlivci, který byl a bude až do konce světa počat, Bůh ve svém Synu, uváděném jako druhá Božská osoba Nejsvětější Trojice, přijal na sebe naše lidství, aby svou zástupnou obětí za každého z nás otevřel cestu do Božího společenství, uzavřenou hříchem.

V dimenzi uvědomování si Boží lásky je podstata přípravy na každou svátost. Bez poznávání Boží lásky nejsme s to na ni odpovídat. Každá pravá láska má svůj počátek v Bohu. Aby se člověk naučil lásce, potřebuje se s láskou setkat. Za první takové setkání byla považována láska mateřská, ale vyskytuje se stále více případů absence této lásky. Již za dnů Izajáše, kdy tato láska byla naprostou samozřejmostí, je lid Hospodinem ujišťován, že jeho láska předčí lásku mateřskou. Ten nejsilnější cit matky může selhat, ale jeho láska ne. Proto skrze proroka slibuje: „I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu.“ (Iz 49,15) Apoštol Jan v kapitole o lásce napsal: „*V tom je láska: ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*“ (1Jan 4,10)

Křtem člověk říká Bohu „Ano“ k nabízené spáse a zároveň vstupuje do vztahu s ním i s celým společenstvím Kristovy Církve. Církve putující na zemi i oslavené v nebi. Proto se nad tímto vstupem raduje nebe. – Jde skutečně o něco úžasného? – Jak nedostatečně si to, zejména později, uvědomujeme.

„Již od nejstarších dob byl křest udělován dětem, protože je to milost a Boží dar, který nepředpokládá lidské zásluhy; děti jsou křtěny ve víře církve...“ (KKC 1282)

Ve křtu Bůh očišťuje jejich duše od zděděné viny a naplní je svou milostí. Bůh Otec adoptuje malé křtěnce a přijme je za vlastní. A tyto děti obdrží i další vyznamenání: stanou se chrámy Božími To připomíná apoštol Pavel pokřtěným korint'ánům: „Nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? (1 Kor 6,19)

Křtem se děti stávají členy a údy Kristovy církve. Až dorostou, a vydají se do světa, všude budou nacházet chrámy, coby své duchovní domovy, v kněžích duchovní otce a v křesťanech bratry.

Křest malých dětí je však možný jen za předpokladu přijaté zodpovědnosti za jejich výchovu; malé děti nemohou obřad ani chápat, ani při něm odpovídat. To vše je na rodičích, kteří potvrzují veřejným vyznáním svou víru, odřikávají se moci zla a slibují žít a jednat podle Kristovy vůle. Těch se kněz již při uvítání ptá: „Co od církve žádáte?“ A po dopovědi „svatý křest“ následuje druhá otázka: „Jste si vědomi, že berete na sebe odpovědnost, že toto dítě bude ve víře vychováno, že bude věřit v Boha, že ho bude milovat a že bude milovat i své bližní?“

Na tuto druhou otázku se někdy vyskytuje problém s odpovědí. Pokud u rodičů nebyly na prvním místě křesťanské zásady a nechodí pravidelně v neděli do kostela, nebude jejich odpověď „Ano“ jen formalitou?

Rodiče zde před svědky a kmotrem na sebe berou velikou odpovědnost vůči dítěti svěřenému od Boha do jejich péče. Jedná se o závazek, vést děti k poznání Krista – k poznání Pravdy a správné Cesty – k poznání Toho, který je Život. (srov. Jan 14,6) A to rozvíjením milostí, které jejich dítě ve svátosti křtu přijalo jako zárodek Božího života. Podobně jako donesení dítěte z porodnice otcí domů není všechno, musí se živit, koupat, převlékat, musí se nad ním bdít, později ho učit chodit a mluvit a dokonalého člověka z něho teprve vychovat, tak i pokřtění dítěte je začátkem, který musí mít pokračování. Je zapotřebí lásky, výchovy a péče. Toto dítě potřebuje být zpočátku od maminky živeno modlitbami a potom se naučit mluvit nejenom s lidmi, ale i s Bohem. Bude potřebovat být voděno před svatostánek v kostele a po příkladu rodičů stát se dobrým křesťanem. Je proto třeba předcházet tomu, že rodiče řeknou „Ano“ jen aby bylo dítě pokřtěno a přitom nemyslí na závazek, ani ho nehodlají splnit.

Nejsou-li příjemci svátosti nebo zde v případě křtu dětí jejich rodiče náležitě připraveni a nemají-li v srdci touhu a často ani nejmenší ochotu poctivě plnit přijatý úkol, bylo by pro ně lépe, kdyby s dítětem ke křtu ani nechodili. Vždyť závazek vůči Bohu se musí splnit a v určitém případě od něho může osvobodit jen biskup. – Zde je však závažnost větší než si uvědomujeme a ani papež nezbaví rodiče zodpovědnosti za povinnosti vůči svému dítěti. Jejich vina roste každý den, který naplní špatným příkladem, dávaným svému dítěti místo toho, aby ho skrze dobrý příklad a lásku učili poznávat Boha, jak se k tomu při jeho křtu zavázali.

Dítě se díky jim, pro nepoznání Krista, snadno může stát naslouchačem Božího odpůrce a jeho vina (poté co začne konat skutky odporující Božímu slovu) se stává nejen jeho vinou, ale v té větší míře dopadá i na rodiče. Skutky samy o sobě mají větší závažnost v tom, že je nekoná pohan, ale křesťan. Někteří kněží proto odmítají udělit křest, vidí-li, že rodiče žijí jako nevěřící, nepraktikující křesťanské zásady. – Zlé je jejich kategorické odmítnutí (*kterým nic nezískají*): „Nechodíte do kostela, dítě proto nepokřtím“, a tečka!

Zde však mají kněží jedinečnou příležitost udělat něco pro spásu celé rodiny, která jinak do kostela nechodí a předpokládá se, že by ani po křtu dítěte nechodila.

Síla milostí je veliká, větší, než si umíme představit a s pokřtěným dítětem přichází do rodiny. *„Církev a rodiče by zbavovali dítě nedocenitelné milosti stát se Božím dítětem, kdyby mu neumožnili křest krátce po narození.“ (KKC 1250) /*

Je třeba, aby si toto všechno při zájmu rodičů o křest uvědomili i kněží. Aby řekli své „Ano!“ a dodali: „ale je nezbytné, abyste si byli vědomi velikosti své zodpovědnosti, protože při křtu budete vyznávat víru a budete na sebe brát závazek, že po křtu budete svou výchovou dbát o to, aby v dítěti víra rostla. A ten závazek je rovný slibu.“

U rodičů tak kněží mohou vzbudit zájem o bližší vysvětlení, vstřícnost a porozumění pro potřebnou přípravu. Velikost a význam svátosti mohou hrát roli i v jejich dalším životě. Na základě uvažování o správně volených slovech kněze se ve svém srdci budou rozhodovat nejen pro dobro dítěte nebo proti němu, ale dostanou

možná první vhléd do toho,, co je svátost a mohou začít pro ta slova uvažovat o spáse celé rodiny, o smyslu života.

Zodpovědnost kněze přejde v zodpovědnost jejich rozhodnutí pro Boha nebo proti němu. Není více cest!

Zatouží-li jejich srdce po spáse pro rodinu, otevře se knězi další cesta ke katechezi a k uskutečňování jeho poslání. Nebude třeba rodičům říkat: „ale musíte chodit do kostela!“ Bude-li kněz jednat jak to chce Ten, který ho povolal k zodpovědnému působení ve svěřené obci a bude-li z jeho srdce vyzařovat Kristova láska, pak buď srdce žádajících o křest zůstane dál zatvrzelé jak u farizeů nebo změkne a bude se postupně měnit, jako srdce uzdravujícího se slepce od rybníka Siloe.

Je také namístě, aby si rodiče, kteří do kostela nechodili, pro snazší pochopení potřeby přípravy uvědomili, jak dlouho dnes trvá příprava katechumenů, při níž musí ve víře dorůst, a že oni jako rodiče, když musí víru dítěti předávat, musí ji také napřed poznat.

Příprava na křest obsahuje i několik věcí, které by rozhodně neměly být formalitou. Dítěti je jméno dáno již předem, ale volba křestního jména by se neměla řídit módou. Se jménem vybíráme dítěti nabídku vzoru pro život i patrona jako ochránce. Tak je jméno i určitou prosbou a představením ideálu pro život. Každé dítě bude hrdé na své jméno, vždyť mu ho dala maminka ... a jednou ho Tím jménem osloví i Bůh. Mělo by to být jméno, které nese požehnání. Při vybírání jména je vhodné podívat se mezi životopisy svatých, projít přehledem a u data památky (třeba na <http://sancti.catholica.cz/>) se seznámit s uvažovaným patronem.

Další věcí je volba křestního kmotra. Neměla by to být osoba pokročilého věku, ani ne mladší 16ti let. Je na ni kladen požadavek dávat křtěnci příklad, být mu životním průvodcem a v případě ztráty rodičů je nahradit. Proto má být kmotr vybírán se zřetelem na pomoc v křesťanské výchově a ne na možný materiální přínos pro dítě. Má již být biřmován a schopný podílet se s rodiči na výchově dítěte.

Ke křtu dítěte rodiče připravují křestní roušku a svíci. Jedná se o symboly: bílá rouška – symbol „roucha spásy,“ – čisté duše oděné v Krista. Křestní svíčka bude zapálena od paškálu symbolizujícího zmrtvýchvstání a předána jako „světlo Kristovo.“ Dítě má začít prožívat Kristův život a být pro druhé světlem. Tuto svíci je vhodné znovu použít při prvním svatém přijímání, pak je možné dát ji na jeho svatební stůl a nakonec nechat dohořet při jeho odchodu z tohoto světa.

Voda, která je při křtu nástrojem milosti, je posvěcena o vigilií Kristova vzkříšení, kdy si církev připomíná velké události dějin spásy, jež byly předobrazem tajemství křtu, (KKC 1217) nebo může být posvěcena při vlastním obřadu křtu během roku. Modlitba nad ní končí slovy: „Prosíme Tě Bože: ať skrze Tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého, aby všichni, kdo budou ve křtu spolu s Kristem pohřbeni, ve křtu s ním také vstali ze smrti k životu.“

Pro křest, zejména z nouze, není nikterak důležité posvěcení vody, ale aby skutečně šlo vodu, jaká se nachází v přírodě, nemůže se použít třeba limonády. Křest je pro nás všechny nejdůležitější svátostí, a proto v případě nebezpečí smrti (a jen v tomto případě) může křtít každý i tehdy, když sám není pokřtěný. Podmínkou ale je, aby měl úmysl vykonat to, co koná církev, a aby na hlavu křtěného lil vodu zároveň se slovy: „*Já tě křtím*

ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ V nemocnici na pokřtění ohroženého kojence stačí vody do ampulky. Pokud by u ohroženého v inkubátoru snad nebyl přístup k hlavičce, může být dítě křtěno výjimečně na nožku, ale v takovém případě se vykoná později podmíněný křest na hlavičku. Všechny křty dětí z nouze, je-li jim dopřáno života, mohou být potom doplněny obřady v kostele, při kterých je dítě slavnostně přijímáno do společenství ostatních věřících. Při nejasnostech je třeba vždy se poradit s knězem. Ze strany křtěného je nutný souhlas, pokud nejde o dítě neschopné se rozhodovat, za něž mají právo rozhodovat rodiče.

Mimo křest vodou, pro který je nejvhodnější dobou vigilie vzkříšení, existuje ještě křest touhy, který přijme ten, kdo po křtu toužil, ale než k němu mohlo dojít, náhle zemřel. A křest krve, kterým byli pokřtěni mučedníci pro víru.

BÝT SVĚTLEM SVĚTU A SOLÍ ZEMĚ PATŘÍ K DŮSLEDKŮM ŽIVOTA ZE KŘTU

Katechismus katolické církve říká: „*Pokřtění se stali živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem* (1 Petr 2,5). *Křtem se podílejí na Kristově kněžství, na jeho prorockém a královském poslání, jsou „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, aby rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který je povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu“* (1 Petr 2,9). *Křest dává podíl na obecném kněžství věřících.*“ (KKC 1268)

Křest, který je základní svátostí, má být i po celý náš život opěrným a mocným prvkem. Žít z něj znamená rozvíjet svůj vztah s Bohem modlitbou, přijímáním dalších svátostí a žít z Božího slova. Máme důvod celý život žasnout nad Boží láskou a učit se od ní. Připojení ke Kristu znamená podíl na jeho poslání.

Přijatým podílem kněžské moci jsme posvěceni, abychom svůj život modlitbou denně odevzdávali Bohu. Z kněžské moci udělené při křtu máme právo žehnat, přimlouvat se a obětovat se za druhé. – Jsme-li pokřtěni, děláme to?

V prorockém poslání jsme pověřeni, abychom svědčili o budoucím životě v nebeském domově, pro který jsme byli vyvoleni. Prorocké poslání se zaměřuje na slova o Boží přítomnosti v dějinách, v NZ na „Novou smlouvu,“ která spojuje s Bohem. Naše hlásání má spočívat v tom, že budeme světlem světu, jak k tomu vyzval Ježíš své učedníky, které označil za toto světlo a nám zdůrazňuje: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,16) O co jde? – že z nás má vyzařovat Kristova láska, Pravda i Život. – A vyzařuje?

Křtem je nám dán i podíl na moci královské. – Tou mocí máme zvládnout tu oblast života, kterou nám Bůh svěřil – je to naše tělo, naše smysly, naše řeč. Ale jde i o čas, který máme v tomto pozemském životě posvěcovat a věnovat Bohu. – Je nám otevřeno také podílení se na Božím království jako právoplatní dědici. – Chováme se podle toho?

Dostalo se nám práva Božího synovství vůči milujícímu nebeskému Otci i s výzvou k důvěrné modlitbě. – Využíváme tohoto privilegia?

Ježíš řekl: „*Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to.*“ (Jan 16,23) Ale hned dodává: „*Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše*

radost byla plná.“ Prosba v Ježíšově jménu představuje prosbu víry. Lze myslet na prosbu odpovídající jeho srdci, včetně jeho důvěry v Otcovu dobrotu. Lze uvažovat o prosbě v něm samém. Za jménem bývala myšlena celá osobnost. Svě prosby máme přednášet s ním a v něm, který je naše Spása a to k spasitelnému užítku, jak to činil on. Rozhodující je nejen čisté srdce, ale zvláště víra. Ježíš na ni velmi výrazně poukázal, když se učedníci ptali proč nebyli s to vyhnat zlého ducha. Řekl: „*Pro vaši malověrnost! Amen pravím vám, budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; nic vám nebude nemožné.*“ (Mt 16,20) Na jiném místě u příhody s fíkovníkem dodal: „*i kdybyste této hoře řekli: ‚Zdvihni se a vrhni do moře‘ – stane se to. A věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit.*“ (Mt 20,21-22) Také zdůraznil potřebnou vytrvalost na příkladu člověka, který nechtěl vstát, otevřít a dát oči přítel za dveřmi prosil: „*Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste a bude vám dáno; tlučte a bude vám otevřeno.*“ (Lk 11,8-9) Ze závěru Ježíšovy řeči vyplývá, že to, co potřebujeme, jsou hlavně dary Ducha svatého.

Žít ze křtu znamená rozvíjet milosti v něm přijaté: šířit Kristovu lásku, žít z víry i v jednotě s ostatními křesťany. Ježíš při poslední večeři dal jako nové přikázání vzájemnou lásku, pro kterou je vzorem jeho láska k nám a dodal: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35) Není pevnější jednoty nad tu, kterou si mezi křesťany přeje Ježíš. V dokonalé lásce a vzájemné obětavosti. Bez takové jednoty v lásce a spravedlnosti nejsou lidské problémy trvale vyřešitelné, o čemž nás přesvědčují dějiny a snad i mnohá vlastní zkušenost. Různé smlouvy zadržují konflikty jen dočasně, než dojde k jejich porušení. Úmluvy neznamenají jednotu myslí i srdcí. K trvalé jednotě je cesta zevnitř, která spočívá ve výchově k lásce vůči všem lidem. Křesťan by si měl být vědom, že Bůh miluje všechny bez rozdílu a vůči všem chovat bratrskou lásku. Víra spojuje všechny křesťany ke společné modlitbě „Otče náš.“ Jde o modlitbu danou apoštolům na jejich žádost: „Pane, nauč nás modlit!“ - Ježíš jim odpověděl:

„Když se modlíte, říkejte:

Otče náš, jenž jsi na nebesích,

posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“ (srov. Lk 11,1-4 a Mt 6,9,-13)

Amen. (-znamená totéž, co „staň se“)

První slovo v původním textu znamená důvěrné „tatínku“. Máme se tedy k Bohu Otcovi obracet s důvěrou, jako k nejbližší osobě.- Je to privilegium pokřtěných. Po důvěrném oslovení následují prosby, které se týkají jeho cti i touhy po uskutečňování jeho plánu a vůle, v nichž je zahrnuto naše dobro i když to zrovna nevidím.

Prosba o „chléb“ je prosbou o naše základní potřeby. Další o odpuštění vin, protože jsou překážkou v našem vztahu k Bohu a spojení se s ním. Nelze se však vyhnout přijetí podmínky pro odpuštění, proto – jako i my odpouštíme. Pokušením se nevyhneme, proto dál prosíme, aby v nás neztvrdla a dovedli jsme odmítnout nabídky ke hříchům, neboť ty jsou největším zlem pro náš vztah s Bohem – pro náš život ze svátosti křtu.

OBŘAD PŘIJETÍ SVÁTOSTI KŘTU

Na počátku obřadu křtu dítěte jde kněz přivítat rodiče, kteří mu své dítě představí jménem. Pak jim klade otázky probírané v první části o křtu. Následně označí dítě na čele křížem a po něm tak učiní i rodiče a kmotří. „Znamení kříže na počátku slavnosti vyjadřuje Kristovu pečeť na tom, který mu hodlá náležet, a znamená milost vykoupení, kterou nám Kristus získal svým křížem.“ (KKC 1235)

Po úvodním obřadu následuje bohoslužba slova se čteními, promluvou kněze a slavnostními přímluvami shromážděných za dítě, rodiče, kmotry i ostatní shromážděné k slavnosti.

Navazuje vzývání svatých a modlitba kněze nad dítětem, kterému vyprošuje osvobození od moci temnoty a ochranu Boží na cestě životem. Zde může být symbolické mazání olejem křtěnců na prsou, které chce vyjádřit posílení k životnímu zápasu. Jde o symbol a znamení výzbroje křesťana do boje proti zlu a všeho, co zlo působí ve světě. Kněz při mazání říká: „Tvou silou ať je Kristus, náš Pán a Spasitel, který žije na věky věků. Amen.

Jedna modlitba připomíná, že křtem se odpouští vina, která tíží celé lidské pokolení. V další kněz hovoří o tom, že Bůh dal vodě takové vlastnosti, že bez ní není života a ve křtu je znamením uděleného Božího života na věky.

Vlastní udílení křtu bývá často u křtitelnice poblíž bočního oltáře. Přejít do místa křtu má naznačit i změnu v duši křtěného dítěte.

Zde následuje zřeknutí se zlého a vyznání víry, které se v církvi používá častěji jako obnova křestního slibu. Kněz nejdříve připomíná, že přijetí každé svátosti předpokládá a vyžaduje z naší strany rozhodnutí a přimknutí se celým srdcem k Pánu. V křestním slibu se odřikáme zlého a zcela se oddáváme Pánu s prohlášením, že mu chceme patřit na věky. Proto rodiče a kmotrové, jestliže se jejich dítě má stát Božím dítětem a Boží život má v něm růst, dosvědčují svou víru, kterou budou dítěti předávat svým životem. Je připomenuto, že malé děti lze křtít jen ve víře církve, když se za ně zaručí svou vírou – a pro dítě jsou církvi v první řadě oni. Na otázky zřeknutí se zlého budou odpovídat 3x „Ano,“ a na otázky víry 3x „Věřím.“

Kněz se ptá:

Chcete tedy žít ve svobodě dětí Božích a zříkáte se proto hříchu? - „Ano.“

Chcete, aby vás nikdy hřích neovládl, a zříkáte se proto všeho, co k němu láká? - „Ano.“

Zříkáte se tedy ducha zla a všeho, co působí a čím se pyšní? - „Ano.“

Věříte v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země? - „Věřím.“

Věříte v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se narodil z Marie Panny, byl ukřižován a pohřben, vstal z mrtvých a sedí na pravici Otcově? - „Věřím.“

Věříte v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení mrtvých a život věčný? - „Věřím.“

Kněz může dodat: „Bez víry se nelze líbit Pánu. Tak věříme, tak věří církev a ona je naší slávou v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (nebo jiná slova)

Při vlastním aktu křtu je vhodná píseň: „Radujte se andělé.“

Za současného lití vody (3x) na hlavu křtěného kněz oslovuje dítě jménem a říká: „*Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.*“ Nato pohovoří o přijaté milosti ve křtu a pak

pomaže dítě na temeni hlavy křížem – olejem, který se používá i při svátosti biřmování a kněžství a znamená přijatý dar Ducha svatého (rov KKC 1241). Přitom říká: „Všemohoucí Bůh tě vysvobodil z hříchu, dal ti život z vody a z Ducha svatého, přijal tě do společenství svého lidu a jako pomazal svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista na kněze, proroka a krále, označuje posvátným olejem i tebe neboť patříš ke Kristu na věky.

V dalších následných obřadech po křtu dítě obdrží bílé roucho, které naznačuje hlavní událost dne. Pán Ježíš také používal v podobenstvích pro život Boží v duši (-milosti, kterou dítě právě obdrželo), častěji obrazu svatebního roucha, kterým je třeba se prokázat při vstupu do nebe. (srov. Mt 22,11 n) Proto má člověk často obnovovat křestní nevinnost ve svátosti smíření a eucharistie. Při pokládání křestní roušky kněz oslovuje dítě jménem a pokračuje např. slovy: „Bůh tě oblékl v Krista, dal ti nový život a toto roucho je znamením této důstojnosti.“

Svíce, kterou otec dítěte zapálí od paškálu, znamená, že Kristus je světlem pokřtěného, který má jednu dospel k tomu, aby byl světlem světa.

Poslední částí obřadu je závěr křestní slavnosti, při němž kněz žehná na prvním místě matce, pak otci, kmotrům a nakonec všem přítomným.

Prošli jste informacemi o svátosti křtu, o jeho významu, s pohledem na jeho potřebu v životě i na způsob života z této svátosti. Po seznámení se s obřadem je zde vhodné si ještě připomenout, že církev doporučuje a používá obnovu křestní slibu při udělování některých dalších svátostí a významných událostí. Obnovu slibu můžeme konat i s užitím jiných slov, třeba i velmi zkráceně, např.: „Odříkám se satana i všech jeho skutků. Znovu slibuji, že chci žít a umřít jako katolický křesťan. - Amen.“

Nebo v této obdobné modlitbě: „Věčný Bože, děkuji ti za milost křtu. Nebeský Otče, můj Stvořiteli, - tobě náležím jako tvé dítě. Pane Ježíši Kriste, můj Králi a Vykupiteli, - tobě chci náležet jako tvůj učedník. Duchu svatý, Učiteli lásky a pokoje, - tobě se svěřuji jako vůdci svého života. Ved' mě, abych svou řečí a jednáním vydával svědectví o své víře v Krista.“ V podstatě jde o zřeknutí se náklonnosti ke zlu a vyznání víry. Odřeknout se nabídek ďábla je na místě při každém pokušení. A nad ním můžeme vítězit také prosbou k P. Marii bez poskvrny hříchu dědičného počaté, nad kterou ďábel nikdy neměl a nemůže mít moc a jejíž povolání k vítězství nad satanem (oznámeném již v Gen 3,15) s její svatostí je pro něj silou, před kterou ustupuje. Život z této svátosti nezapomíná ani na její mateřskou pomoc.

Zde si nakonec ještě připomeňme, co je modlitba? - Je to projev touhy našeho srdce po Bohu. Pro ten není žádný předpis, ale předpokladem je úsilí sjednocovat svou touhu s jednáním v životě. Z takového úsilí vylpne modlitba ať hlasem nitra nebo slovy, postojem či skutky. Bůh, který je Pravda, Láska a pokoj, nás vyslyší a dopřeje nám žít v těchto hodnotách na věky. Takovými modlitbami naplňovaný čas je také životem ze křtu.